

Adoptované a pokrvné Deti Božie

(len pokrstení = adoptovaní Synovia;
čo boli aj na sv. Príčastie = pokrvní Synovia)

Adopcia je autoritou schválený administratívny úkon osvojenia-prijatia cudzej, obyčajne maloletej osoby za vlastnú. Keďže ide len o právny úkon, adoptované dieťa je osvojené len teoreticky-právne, v skutočnosti však zostáva naďalej fyzicky, tj. vo svojej podstate, na rozdiel od vlastného-pokrvného dieťaťa, stále cudzie. Takými sa kresťania vo vzťahu k Hospodu Bohu stanú v momente sv. krstu. Vo sv. krste ich Boh-Otec adoptuje. «*Ved' všetci, ktorých vedie Boží Duch, sú Božími synmi. Lebo ste nedostali ducha otroctva, aby ste sa museli zasa báť, ale dostali ste Ducha adoptívneho synovstva, v ktorom voláme: 'Abba Otče!'*», (Rim 8,14-15).

Adoptívne deti po rodičoch obyčajne dedia dedičstvo – majetky a meno s hodnosťami (napr. v stredoveku šľachtickú príslušnosť)... Pokrvné deti však dostávajú okrem toho od svojich rodičov aj ich telo a krv (a genetické prvky: DNA), preto sú pokrvné. Až v Božej Eucharistii, tj. po sv. Príčastí (sv. prijímaní) sa kresťania raz a navždy stávajú **pokrvnými** Deťmi Božími, pretože v Božej Eucharistii je materiálne prítomný vo svojej plnosti Boh Isus Christos. V obidvoch zložkách Božej Eucharistie (Telo a Krv) je prítomný celý Christos (porov. D 885, 698; DS 1653, 1321). Tým, že kresťan zje akúkoľvek čiastočku Božej Eucharistie, živý Isus Christos sa stane materiálne jeho súčasťou a on sa stane materiálnoú súčasťou Isusa Christa – obaja (dve osoby) sa stanú Jedno Telo.

Účinky Božej Eucharistie:

- 1.) osobné zjednotenie s Christom (perspektíva *christologická*),
- 2.) zjednotenie kresťanov v Christovi medzi sebou v Cirkvi (perspektíva *ekleziologická*),
- 3.) večný život a vzkriesenie k nekonečnej radosi v Christovi (perspektíva *eschatologická*),
- 4.) vzrast milosti a zmazanie denných nedokonalostí (perspektíva *soteriologická*), (porov. Johann Auer, Joseph Ratzinger, *Il mistero dell'Eucaristia*, Citadella Ed., Assisi, 1989, str. 367).

V byzantskom obrade svjaščenik pri podávaní Božej Eucharistie každému veriacemu hovorí slová: «*Pričaščajetsja rab Božij (povie konkrétne meno prijímajúceho) vo ostavlénije hrichov (= perspektíva soteriologická) i vo žízň vičnuju (= perspektíva eschatologická). Aměň.*»

Kresťania sa rozdeľujú na

- A) protestantov**, ktorí boli len pokrstení, lebo v ich kresťanskej denominácii nemajú kňazov (iba na štyri roky menovaných kazateľov). Majú preto platné len jedno tajomstvo (sviatosť), a to krst. Bez Božej Eucharistie sa nezbožstvia a nie sú pokrvnými Deťmi Božími – vďaka krstu sú len adoptovaní.
- B) ostatných (plnohodnotných) kresťanov (gréckokatolíci, pravoslávni a rímskokatolíci)**, ktorí majú platných kňazov, a preto ak pristúpia aspoň raz v živote k sv. Príčastiu – stanú sa vtedy raz a navždy pokrvnými Deťmi Božími.

Tí, čo v takomto zbožstvenom stave (zjednotení bez ťažkého hriechu s Christom v Božej Eucharistii do jedného Tela) zomrú a pôjdu na súd Christov, nebudú na poslednom-strašnom súde súdení, pretože ako Synovia v Christovi, s Christom a skrze Christa budú sedieť na jeho súdnej stolici a spolu s Ním, v Ňom a skrze Neho budú súdiť živých i mŕtvych. Ved' predsa Christos nemôže odsúdiť sám seba. Sv. apoštol Ján to videl vo

svojom apokalyptickom videní na ostrove Patmos: «*Ďalej som videl tróny, sadli si na ne tí, čo dostali moc súdiť*» (Zjv 20,4), lebo Boh «*Otec nikoho ani nesúdi, ale všetok súd odovzdal Synovi*», (Jn 5,22). A sv. Pavol to dopĺňa: «*Vari neviete, že svätí budú súdiť svet?! A ak vy máte súdiť svet, nie ste hodní rozsúdiť maličkosti?! Neviete, že budeme súdiť anjelov?*», (1Kor 6,2-3).

Tí však, čo zomrú v ťažkom hriechu – budú na súde odsúdení ako márnokratní Synovia, ktorí sa však nekajali. Pokrvné detstvo Božie im už nikto nikdy nezoberie... (lebo Boh je verný, čo raz dal, to neberie späť) – aj v pekle budú na samom spodku a každý bude vedieť, že boli pokrvnými Synmi Božími. To sú tie suché ratolesti na viniči, ktorým je Isus Christos...

Prečistá Diva Mária – skutočná Matka Božia (gr. «Μήτηρ Θεού»)

Isus Christos – Syn Boží – Druhá Božia Osoba jedinej nerozdielnej Presvätej Trojice (Boha Otca, Boha Syna a Boha Svätého Ducha) je Božou Osobou. Christos-Bohočlovek nemá dve osoby: Božiu a ľudskú, ale len jednu: Božiu. Má však dve prirodzenosti: Božiu prirodzenosť (je teda pravým Bohom) a ľudskú prirodzenosť (čo ho robí pravým človekom), ale jeho Osoba nie je ľudská, ale Božia. Christos má dva rozumy (Boží a ľudský), dve vôle (Božiu a ľudskú), dve prirodzenosti (Božiu a ľudskú), ale len jednu Osobu-Božiu. Je od večnosti pravým Bohom, ale vďaka tomu, že sa pred 2000 rokmi vtelil skrze Presväťú Divu Máriu, prijal po telesnej stránke ľudskú prirodzenosť, a je teda aj plným človekom. Ako človek má ľudské telo a aj ľudskú dušu a mohol byť zabitý a vstať z mŕtvych. Presväťá Panna (staroslovansky: *Diva*) Mária je matkou ľudskej prirodzenosti Isusa Christa, ale keďže Isus Christos je Osoba Božia, takto je aj Matkou a Rodičkou Boha, Božieho Syna. Osoba, ktorá sa z nej v ľudskom tele narodila, je totiž Boh, (porov. W. Granat, *K človeku a Bohu v Kristu*, 1. diel, 2 časť, Řím, 1981, str. 247).

Mária je skutočná telesná pokrvná Matka Isusa Christa-Boha, pretože Ho fyzicky porodila. Stala sa jeho Matkou, keď mu dala fyzické-materiálne Telo.

Spasiť nás môže jedine Hospod' Boh, a predsa aj k Márii sa modlíme, aby nás spasila. Prečo?

Len k Bohu a Bohorodičke sa v modlitbách obraciamе slovami «**spasi nas**» («*Presvjatája Bohoródice spasi nás*» – *Presvätá Bohorodička spas nás*). Ostatných svätých vyzývame: «*modlite sa za nás*»... Ako tomu rozumieť? Presväťú Bohorodičku vždy rozumieme s Isuskom na rukách. Na ikonách sa nikdy neznázorňuje bez Isusa Christa a zároveň sa neznázorňuje s korunou na hlave – jej korunou je totiž jej Syn Isus Christos Boh na jej rukách, ktorému je pokrvnou Matkou. Preto invocácia «*spasi nás*» je namierená nielen k nej, ale predovšetkým k jej Synovi, Božiemu Synovi – po našej smrti nášmu Sudcovi – Isusovi Christovi. Modlitbou k Bohorodičke ju prosíme, aby sa za nás prihovarila u svojho Syna, ktorého drží na rukách – a On svojej Matke nič neodmietne – veď príkladom je aj jej príhovor na svadbe v Káni Galilejskej, kde na svadbe chýbalo víno. A práve na jej príhovor Isus Christos predčasne urobil svoj prvý veľký verejný zázrak tak, že premenil obyčajnú vodu na víno...

Prečistá Diva Mária – naša skutočná pokrvná Matka

Keby bolo pravdou, že len vtedy, keď pod krížom stáli učeník Ján s Máriou a Isus povedal Jánovi: «*Hľa, tvoja Matka!*» a jej «*Žena, hľa, tvoj syn!*», (Jn 19,26-27) – že len vtedy sa stala v Jánovi matkou ľudí, bolo by to len duchovné, poetické a symbolické materstvo. Takto to bohužiaľ, občas počujeme priveľmi podčiarkované v kvetnato-umeleckých kázňach!? Mária však nie je len našou symbolickou-duchovnou-poetickou Matkou. Je našou skutočnou, telesnou, pokrvnou Matkou v plnom zmysle tohto slova, lebo nás telesne porodila. V Božej Eucharistii máme totiž identické Telo s Christom, ktorého porodila! Je našou Matkou tak, ako je Matkou samotného Isusa Christa. Ak je Jeho Matkou, tak je i našou, ak nie je Jeho Matkou, tak nie je ani našou.

Dogmatickou pravdou viery je, že «*v Eucharistii je prítomný Christos žijúci s telom (carne) a krvou, telom (corpo) a dušou, Božia a ľudská prirodzenosť*» (D 874; 883 –

DS 1636s; 1651). V iných tajomstvách-sviatostiach je prítomná milosť vďaka Christovi. V Božej Eucharistii, ktorá je *Tajomstvom tajomstiev (Tajna tajn)* nie je iba milosť, ale je v nej pod spôsobom chleba a vína materiálne prítomný sám Bohočlovek Isus Christos – jeho skutočné Telo a skutočná Krv.

V momente sv. Príčastia sa kresťan jediac Božiu Eucharistiu stáva po telesnej stránke jedno živé Telo s Isusom Christom («*Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom*», Jn 6,56) a v tom istom momente sa Prečistá Diva Mária stáva aj jeho skutočnou pokrvnou Matkou! Pretože Ona ako Matka nie symbolicky, ale fyzicky-telesne porodila Telo Isusa Christa, ktoré je však po sv. Príčastí totožné s telom *pervopričastníka*. Všetci, ktorí boli aspoň raz v živote na sv. Príčastí, majú Jedno Telo s Christom a tvoria Jeho Telo = Cirkev. Cirkev je totiž Telo Isusa Christa, ktorému On je hlavou. Sv. apoštol Pavol hovorí: «*Všetko mu (Boh-Otec) položil pod nohy a jeho ustanovil nad všetkým za hlavu Cirkvi, ktorá je jeho telom, plnosťou toho, ktorý naplňa všetko vo všetkom*», (Ef 1,22-23); «*On (tj. Christos) je hlavou tela, Cirkvi. On je počiatok, prvorodený z mŕtvych... Teraz sa radujem v utrpeniach pre vás a na vlastnom tele dopĺňam to, čo chýba Christovmu utrpeniu pre jeho telo, ktorým je Cirkev*», (Kol 1,18.24).

Keď sv. apoštol Pavol, ešte ako neveriaci Šavol išiel do Damasku prenasledovať kresťanov, zjavil sa mu na ceste sám Isus Christos a on užasnúť «*padol na zem a počul hlas, ktorý mu hovoril: 'Šavol, Šavol, prečo ma prenasleduješ?' On povedal: 'Kto si, Pane?' ' A ten: 'Ja som Isus, ktorého ty prenasleduješ'*» (Sk 9,4-5). Pritom Šavol-Pavol išiel prenasledovať kresťanov, členov Cirkvi a nie samotného Christa, ktorý už v tom čase bol vyznesený na nebesia, kde sedí po pravici Boha Otca. Christos mu nepovedal: *prečo ich prenasleduješ*, ale *prečo mňa prenasleduješ*, pretože Cirkev je po telesnej stránke, skrze Božiu Eucharistiu Telom Isusa Christa!

Pokrvné Deti Božie

Ak je toto pravda, potom Mária – Matka Božia, Matka Isusa Christa je po sv. Príčastí pokrvnou Matkou pričaščajúceho sa človeka. Mária je Matkou svojho jednorodeného jediného Syna – Syna Božieho Isusa Christa, ale v ňom, s Ním a skrze Neho i Matkou Cirkvi, ktorá je jeho Telom (skutočným, nie len symbolickým). Skrze Božiu Eucharistiu – Tajomstvo tajomstiev sa každý pričaščajúci stane jedno Telo s Bohočlovekom Isusom Christom, ktorého porodila Mária. V ňom s Ním a skrze Neho sa stane nielen jediným pokrvným Synom Márie, ale aj jediným pokrvným Synom Božím!!! A teda aj, čo je hlavné, spoludedičom! «*Sám Duch spolu s naším duchom dosvedčuje, že sme Božie Deti. Ale ak sme Deti, sme aj dedičia: Boží dedičia a Christoví spoludedičia; pravda, ak s ním trpíme, aby sme s ním boli aj oslávení. A myslím, že utrpenia tohoto času nie sú hodny porovnávaní s budúcou slávou, ktorá sa na nás má zjaviť*», (Rim 8,16-18).

Práve preto sa pred vekmi vzbúrili niektorí z anjelov (Lucifer a spol.), závideli totiž ľuďom možnosť zbožstvenia. Anjeli ako rýdzy duchovia nemajú totiž telo, nemôžu teda jesť, prijímať Božiu Eucharistiu, nemôžu sa stať v Christovi, s Christom a skrze Christa v Božej Eucharistii Božími **POKRVNÝMI** Detmi. Nemôžu zasadnúť na trón Presvätej Trojice.¹ Mária sa nestala našou, virtuálne-poeticky povedané, Matkou pod krížom v osobe sv. apoštola Jána, ako to niektorí prílišne podčiarkujú, ale stáva sa skutočnou pokrvnou Matkou v okamihu sv. Príčastia každého kresťana!

---

¹ «*Neveríš, že ja som v Otcovi a Otec vo mne? Slová, ktoré vám hovorím, nehovorím sám zo seba, ale Otec, ktorý ostáva vo mne, koná svoje skutky. Verte mi, že ja som v Otcovi a Otec vo mne. Ak nie pre iné, aspoň pre tie skutky verte! ... Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prideme k nemu a urobíme si uňho príbytok*», (Jn 14,10-23); «*Eucharistia človeka nezjednocuje iba s Isusom Christom, ale cez Neho so životom Presvätej Trojice*», (Johann Auer, Joseph Ratzinger, *Il mistero dell' Eucaristia*, Cittadella ed. Assisi, 1989, str. 369).

Sv. pápež Ján Pavol II. v roku 1995 vo svojom oficiálnom dokumente *Oriente lumen* tiež podčiarkol, že prijímaním Božej Eucharistie sa prijímajúci stávajú *pokrvnými* Isusa Christa (porov. Apoštolský list Jána Pavla II., *Oriente lumen*, č. 10, z 2. mája 1995).

Sme Židmi – vyvoleným národom Božím s večnými prísľubmi pre otca Abraháma

Židovka, Prečistá Diva Mária – Matka Boha mala jediného Syna, Žida, Isusa Christa – vtelenú Druhú Božiu Osobu. Podľa zásad židovských rabínov každý, kto sa narodí zo židovskej matky je Žid. Po sv. Príčastí, keď máme spoločné živé Telo a Krv so Židom Isusom Christom narodeným zo Židovky, v našich žilách koluje židovská krv, teda sme s Ním v pokrvnom príbuzenstve a ako jeho pokrvní príbuzní, v Ňom, s Ním a skrze Neho sme všetci skutočnými Židmi, deťmi Abraháma, členmi Vyvoleného národa (so všetkými prísľubiami, ktoré Hospod' Boh dal vyvolenému národu) na veky.

Až teraz, v tomto svetle Božej Eucharistie možno dobre pochopiť, prečo sv. Ján apoštol v *Apokalypse (Zjavení)* píše, že sa do neba dostanú a budú tam zachránení výlučne len a len Židia, tj. symbolických stoštyridsaťštyritisíc z dvanástich kmeňov Izraela: «*A počul som počet označených: stoštyridsaťštyritisíc označených zo všetkých kmeňov synov Izraela: z Júdovho kmeňa dvanásťtisíc označených, z Rubenovho kmeňa dvanásťtisíc, z Gádovho kmeňa dvanásťtisíc...*», (Zjv 7,4-5); «*Potom som videl, a hľa, Baránok stál na vrchu Sion a s ním stoštyridsaťštyritisíc tých, čo mali na čele napísane jeho meno (=Hospod'=YHWH) a meno (=Hospod'=YHWH) jeho Otca... A spievali čosi ako novú pieseň pred trónom, pred štyrmi bytosťami a pred starcami. A tú pieseň sa nemohol nik naučiť, iba tých stoštyridsaťštyritisíc vykúpených zo zeme*», (Zjv 14,1.3) => Všetci kresťania, po sv. Príčastí pokrvní príbuzní Žida-Christa, sú synmi Abraháma, členmi kmeňa Júdu... sú Judejmi (tj. Židmi).

Eucharistický Isus Christos – Pascha – výťah do neba

Sám Isus Christos hovorí o sebe: «*Nik nevystúpil do neba, iba ten, čo zostúpil z neba, Syn človeka*», (Jn 3,13). Teda z neba zostúpil a do neba (na trón Boží) sa môže vrátiť len a len Isus Christos. Sv. Príčastie, tj. Eucharistický Isus Christos, však funguje ako perfektný výťah, ktorý vyvezie všetkých kresťanov (ktorí doň s čistým srdcom nastúpia) priamo do neba. Preto na *Velikdeň* (v Starom Zákone nazývanom *Velká noc*) gréckokatolíci spolu s pravoslávnyimi radostne spievajú «*Voskresenija deň – prosvitímsja lúdijsje! Páscha (= Pesach = prechod zo zeme do neba) Hospódňa, Páscha (= prechod) od smérty bo ko žizni, i od zemlji k nebesi... Ó, Páscha velija i svjaščenijsaja Christé!... Páscha svjaščennaja nam dnes pokazásja... Páscha Christós izbávitel'...*» (pozri *Kanon Paschy*). Iba v Christovi, s Christom a skrze Christa, a to Eucharistického Christa sa možno dostať do neba. Preto sám o sebe povedal. «*Ja som brána. Kto vojde cezo mňa, bude spasený*», (Jn 10,9). V momente sv. Príčastia vystupujeme s Ním, v Ňom a skrze Neho do neba (zatiaľ len duchovne bez možnosti užívania nebeských rozkoší). Po našej smrti do neba vstúpi a už bude užívať nebeské radosti naša duša. A po vzkriesení tela sa tam dostane aj naše telo. Preto Isus Christos jasne prehlásil, že On je jedinou bránou-dverami, ktorými sa môže vstúpiť do nebeského Kráľovstva.

Dávid bol ešte za života kráľa Šaula pomazaný za kráľa, avšak zpočiatku neužíval svoje kráľovské postavenie. Žil a biedoval naďalej ako pastier oviec, potom sa dokonca pred Šaulom, ktorý mu siahla na život, musel skrývať, utiekol k nepriateľským Filištíncom, vydával sa tam dlhú dobu za blázna, aby ho nezabili... a až po mnohých rokoch, po smrti Šaula sa ujal kráľovskej moci, ktorej bol už dávno právoplatným vlastníkom, zasadol na kráľovský trón a užíval kráľovských výhod (**1Sam 16-27**). Podobne aj my sme po sv. Príčastí v Christovi, s Christom a skrze Christa korunovaní za kráľov, ale užívať kráľovských rozkoší budeme až sa dostaneme z tohto slzavého údolia a zasadneme na kráľovský-Boží trón a po vzkriesení dokonca aj s našim telom.

Nebo – Kráľovstvo nebeské bude po konci sveta materiálne

Latinská-rímskokatolícka Cirkev verí, ale v poslednej dobe vo svojich kázňach nepodčiarkuje všetko vyššie povedané ... Nezdôrazňuje, že nebo (Kráľovstvo Božie) pripravené pre ľudí od prvého dňa stvorenia sveta (porov. **Mt 25,34**) je nielen **duchovné, ale bude i materiálne!!!** – aby ľudia v ňom žili večne nielen duchovne, ale v celej plnosti v ich vzkriesených materiálnych telách. Neprízvukuje, že na konci sveta v posledný Veľký Deň (*Velikdeň* – **Zjv 6,17; 16,14**) bude Hospod' Boh, sám Boh spolu s nami («Emanuel» = *S nami Boh*) na veky vekov žiť v **novom Jeruzaleme**, na **novej materiálnej zemi**. Apoštol sv. Ján o tom píše: «*Videl som nové nebo a novú zem, lebo prvé nebo (terajšia obloha- vesmír) a prvá zem (naša terajšia Zemeguľa) sa pomínuli a ani mora už niet. A videl som, ako z neba od Boha zostupuje sväté mesto, nový Jeruzalem, vystrojené ako nevesta, ozdobená pre svojho ženícha. A počul som mohutný hlas od trónu hovoriť: 'Hľa, Boží stánok je medzi ľuďmi! A bude medzi nimi prebývať; oni budú jeho ľuďom a sám Boh - ich Boh - bude s nimi. Zotrie im z očí každú slzu a už nebude smrti ani žiaľu; ani náreku ani bolesti viac nebude, lebo prvé sa pomínulo'*», (**Zjv 21,1-4**).

Preto na *Velikdeň* počas 40 dní až do *Voznesenija* sa spieva *irmos*: «*Svitísja, svitísja nóvyj Jerusalíme, sláva bo Hospodňa na tebi vozsijá, likúj nýni i veselisja Sióne...*»

Obyčajne si zvykneme predstavovať, že všetko na druhom svete bude len duchovné, ale to nie je pravda! Veď načo by potom bolo vzkriesenie mŕtvych tiel? Kresťanská teológia je teológiou zmŕtvychvstania. Veď aj sv. apoštol Pavol hovorí: «*Ak mŕtvi nevstávajú, tak jedzme a pime, lebo zajtra umrieme... Lebo ak mŕtvi nevstávajú, nevstal ani Christos. A keď Christos nevstal, vaša viera je márna a ešte stále ste vo svojich hriechoch. Potom aj tí, čo zosnuli v Christovi, sú stratení. Ak len v tomto živote máme nádej v Christovi, sme najúbohejší zo všetkých ľudí. Ale Christos vstal z mŕtvych, prvotina zosnulých...*», (**1Kor 15,16-23.32**).

Nebo je krásne, nebo je večné, nebo je blízko,... a bude aj materiálne, po konci sveta v ňom budeme žiť dokonca aj so svojimi materiálnymi telami! Je to jeden jediný, nevečerný (bez večera a bez noci), nekonečne dlho trvajúci Deň (*nevečernij Deň* = Veľký deň = *Velikdeň*), v bezhraničnom, nikdy nekončiacom šťastí, ktoré oko ľudské nevidelo a ucho ľudské nepočulo, a ktoré ani do ľudského srdca nevstúpilo (pozri **1Kor 5,9**)! Na *Velikdeň* o tomto Dni s veľkou radosťou spievame na *Voskresnej Utreni 9 pisňa*:

«*Ó Pascha vélija i svjaščénnijšaja Christé! Ó Múdroste i Slóve Bóžij i Sílo! Podaváj nam ístije tebé pričáščátisja (= Božia Eucharistia) v nevečernim dní cárstvija tvo-jehó*».

Dostať sa do Kráľovstva Božieho je ľahko! Vstupuje sa doň cez bránu, ktorou je Božia Eucharistia – vzkriesený Christos – Pesach (prechod zo zeme do neba) – Pascha. Treba len veľmi chcieť, lebo len «*násilníci* (tj. tí, čo veľmi chcú a páchajú na sebe násilie) *sa ho zmocňujú (...). Kto má uši, nech počúva!*», (**Mt 11,12.15**): Do neba sa dostanú len tí-násilníci, ktorí sa prinútiť a nedajú zviest' klamlivými vábeniami hriechu; ktorí chodia pravidelne na sv. spoveď, sv. Príčasť, zachovávajú Božie prikázania, snažia sa byť spravodlivými, konajú dobré skutky a snažia sa ľúbiť Hospoda Boha nadovšetko, a to aj vo svojom blížnom – to všetko vyžaduje sebazápor a násilie konané na sebe, na svojom egoizme, na svojej sebaláske, na svojej lenivosti.

o. Gorazd Andrej Timkovič, OSBM
máj 2014, Košice, Slovakia
www.spravy.narod.ru